

יגאל קפץ בידיים פשוטות על החייל המצרי. לחטוף נשקו ■

— מביט קדימה באופטימיות. חולם על בן זכר. אחת השיחות בימי המלחמה הייתה: „אם יוולד לו בן — אני מוכר את הכל ועושה ברית מילה; שהארץ עוד לא ראתה!“ ביום שבו הודיעו לבתיה על נפילתו — הפליה וולדה...
במאבק חסר תועלת כנגד המצרי ונשקו, הצליח יגאל להסיט את הקנה מעל חביו — אך נפגע מכדור ונהרג. במותו — הציל נפשו של שמונת חבריו הטנקיסטים. המצרים לא פגעו בהם עוד ולקחום בשבי. „אבא באדמה“, מסבירה בתיה לבתה אביטל, בת השלוש וחצי, „היה גיבור והציל אנשים אחרים. את החברים שלו“. הקטנה מעלת את הדברים, דוק של רצינות בוויית

ענינה: „הוא, אבא, לא יבוא אף פעם? גם כשאיה וקנה זקנה זו“
...שמונת הטנקיסטים מרימים ידיהם ויוצאים החוצה. מתבוננים בגופתו של יגאל בקצה השוחה. עוצרים מעליה, שותקים. השורבים המצרים אינם מאיצים...
רק שישה חודשים מאוחר יותר הובאה גופתו של יגאל הללי ז"ל לקבר ישראל, ממקום הקבורה הארעי בשטח שבשליטת המצרים.
על אומץ לב ותושיה, ודקות במשימה שהיו מעבר לכל הצפוי וזכה יגאל הללי ז"ל, לאחר מותו, בעיטור העוז. התעד בת השלוש וחצי גבורת אביו ז"ל

יצחק לץ

לדמותו יגאל הללי

שמונת הטנקיסטים

ההצלה והנשק

ההצלה והנשק... המצרים לא פגעו בהם עוד ולקחום בשבי. „אבא באדמה“, מסבירה בתיה לבתה אביטל, בת השלוש וחצי, „היה גיבור והציל אנשים אחרים. את החברים שלו“. הקטנה מעלת את הדברים, דוק של רצינות בוויית

ההצלה והנשק... המצרים לא פגעו בהם עוד ולקחום בשבי. „אבא באדמה“, מסבירה בתיה לבתה אביטל, בת השלוש וחצי, „היה גיבור והציל אנשים אחרים. את החברים שלו“. הקטנה מעלת את הדברים, דוק של רצינות בוויית

ההצלה והנשק... המצרים לא פגעו בהם עוד ולקחום בשבי. „אבא באדמה“, מסבירה בתיה לבתה אביטל, בת השלוש וחצי, „היה גיבור והציל אנשים אחרים. את החברים שלו“. הקטנה מעלת את הדברים, דוק של רצינות בוויית

ההצלה והנשק... המצרים לא פגעו בהם עוד ולקחום בשבי. „אבא באדמה“, מסבירה בתיה לבתה אביטל, בת השלוש וחצי, „היה גיבור והציל אנשים אחרים. את החברים שלו“. הקטנה מעלת את הדברים, דוק של רצינות בוויית

ההצלה והנשק... המצרים לא פגעו בהם עוד ולקחום בשבי. „אבא באדמה“, מסבירה בתיה לבתה אביטל, בת השלוש וחצי, „היה גיבור והציל אנשים אחרים. את החברים שלו“. הקטנה מעלת את הדברים, דוק של רצינות בוויית

ההצלה והנשק... המצרים לא פגעו בהם עוד ולקחום בשבי. „אבא באדמה“, מסבירה בתיה לבתה אביטל, בת השלוש וחצי, „היה גיבור והציל אנשים אחרים. את החברים שלו“. הקטנה מעלת את הדברים, דוק של רצינות בוויית

תשעה מול מאות

סמל יגאל הללי ז"ל

הפגוע, שעמד כעשרה מטרים מהשוחה, נירסה להוציא תחמושת. המצרים ארבו לו מאחורי השוחה, העמידו ליד הוחלים ורצחו. רצחו — לעיני חבריו בשוחה. אם הנשק פילה בשבי היוותה את המוצא אחרון, מלבד המות — הרי שהרצח נסך כחות חדשים, בידי עידודו של השקט בחבורה, יגאל הוא היה כל הזמן, נמנע מלהיכנס לחוסר היסודי, נכח למצות כל טיפה של יכולת, גם אם היו רק תשעה, מול מאות — וללא תחמושת כמעט. המצרים הגיעו עד לפתח השוחה, הראשון בהם מכון נשקו לעבר התשעה. כוונתו ברורה. אצבעו חטטה הדק — ולא צלחה כוונתו: יגאל הללי קפץ בידיים פשוטות לפניו על המצרי, נוסה לעקור ממנו את הנשק; להכריעו פנים אל פנים. איש אינו יודע מאין שבא את הכוח הזה, ומה רצה להשיג. אולי גאון וחותר העצמית לא הניחה לו ליפול ללא קרב בעורו נאבק במצרי — גורה ונהרג. בן 23 היה במותו, נשוי לבתיה, חברתו מזה שנים, אב לבת שנתיים, שביקש לגדלה כנסיכה. הוא מסוג האנשים שבמרום הכלל הדימוי; שחובות הרבים והדאגה הכלכלית הן משפחה הוציאו לעבודה שעה אחרי השחר והשיבו לא הרבה לפני השחר הבא. „משוגע“ למשפחתו החדשה, להוריו, לאחי

עשרת הטנקיסטים תפסו מחסה בתוך שוחה כלב-שטח שבשליטת המצרים. שבועיים של לחימה כבר היו מאחוריהם וביוקר ה-21 באוקטובר, ספגה פלוגתם אביב דות כבדות. שישה טנקים נידלקו בזה אחר זה. אלה שהצליחו לחלץ עצמם מתוך הטנקים הברועים, תפסו מחסה ומני על הטנק ה-1 יחידי ש עוד המשיך לנוע. משנפגע גם הוא קפצו לשוחה קרובה. ועימם — שני עוזים וכמה מחסניות.
ניסו להתארגן להגנה הקפית בחיק השורח, כאשר ראו מרחוק חמישה מצרים קרבים רגליים.
טוראי (מיל) יגאל הללי, נהג טנק, שכב בראש השוחה, מכון את העוזי לעבר המצרים. משקרב — ניסה לפתוח עליהם באש את העוזי לא ירה! יגאל אינו מותר. הוא מנסה ומצליח לירות בעוזי כדור אחר כדור, שנטען בנפרד לבית-הבליעה — אך המצרים כבר היו במרחק עשרות בודדות של מטרים מהם...
כיון בודדת, ולא פגעו. שלושה חיילים מצריים ירו כל העת לעבר השוחה, מנסים להתקדם לעברה. משאלו הכדורים של שני העוזים, קפץ אחד הטנקיסטים לעבר הטנק